નજાનૂના સાહસો

20

બ્લોબ્સ કામમાં વ્યસ્ત

RADUGA PUBLISHERS

નજાનૂના સાહસો

નિકોલાઈ નોસોવ

20

અનુવાદ: દીપ્તિ રાજુ

બ્લોબ્સ કામમાં વ્યસ્ત

ચિત્રો:બોરિસ કૈલાશીન

જ્યારે બેન્ડમ અને ટ્વિસ્ટમ પતંગનગરમાં હતા, ત્યારે ગ્રીનવિલમાં કેટલીક મહત્વની ઘટનાઓ બની રહી હતી.
સૌથી પહેલી ઘટના એ બની કે બ્લોબ્સે સ્નોડ્રોપનું ચિત્ર બનાવ્યું. તેને આ ચિત્ર બનાવવામાં લગભગ બે કલાક લાગ્યા, પરંતુ આ સમય ખૂબ સારી રીતે ઉપયોગમાં આવ્યો.
ચિત્ર એકદમ સ્નોડ્રોપ જેવું જ લાગતું હતું. કેટલીક છોકરી-માઇટ્સે કહ્યું કે આ ચિત્ર તો સ્નોડ્રોપ કરતાં પણ વધારે સુંદર છે, પરંતુ એ સાચું નહોતું. સ્નોડ્રોપ કરતાં વધુ સુંદર બનાવવું મુશ્કેલ હતું.
કદાચ બ્લોબ્સે તેના ચહેરાના સુંદર લક્ષણોને વધુ આકર્ષક અને ભાવસભર બનાવવામાં સફળતા મેળવી હતી, પરંતુ ખરેખર તો સાચી કળાનો હેતુ પણ એ જ હોય છે.

ચિત્રને નીચેના ઓરડાની દિવાલ પર એવી જગ્યાએ લટકાવવામાં આવ્યું જ્યાં બધાં તેને જોઈ શકે.
અને જેણે પણ એ ચિત્ર જોયું તેણે તરત જ બ્લોબ્સ પાસે પોતાનું ચિત્ર બનાવડાવવાની માંગ કરી.
પરંતુ સ્નોડ્રોપ કોઈને પણ ઉપરના ઓરડામાં બ્લોબ્સ પાસે જવા દેતી નહોતી, કારણ કે તે ત્યાં કોર્નફ્લાવરનું ચિત્ર બનાવવામાં વ્યસ્ત હતો. નજાનૂ બ્લોબ્સની આસપાસ ફરતો રહેતો અને તેને ચિત્રકામ વિશે પોતે કેટલું જાણે છે તે બતાવવા માટે જાતજાતની બિનજરૂરી સલાહ આપતો હતો.
એવામાં તેને નીચેના માળેથી મોટો ઘોંઘાટ સંભળાયો.

“આટલો બધો ઘોંઘાટ શાનો છે? આટલો બધો ઘોંઘાટ શાનો છે?” નજાનૂ સીડી પરથી નીચે દોડતો આવ્યો અને બૂમ પાડીને બોલ્યો. “તમે બધા અહીંથી નીકળી જાઓ!”
ગરીબ છોકરીઓ કલાકાર સુધી પહોંચવા માટે એટલી ઉતાવળમાં હતી કે નજાનૂની અસભ્ય વાતનું પણ તેમને ખરાબ ન લાગ્યું. ઊલટું, તેઓ તેની આસપાસ ભેગી થઈ ગઈ અને તેને “વહાલા, સારા નજાનૂ” કહીને બોલાવવા લાગી. તેઓએ તેને વિનંતી કરી કે તેમને અહીંથી ન કાઢે.

“તો લાઇનમાં ઊભા રહો,” નજાનૂએ બૂમ પાડી અને છોકરીઓને જોરથી દિવાલ તરફ ધકેલી દીધી. “મેં કહ્યું લાઇનમાં ઊભા રહો, નહીં તો હું તમને બધાને અહીંથી ભગાડી દઈશ!”

“છીઃ, તમે કેટલા ખરાબ છો!” સ્નોડ્રોપે કહ્યું. “આ રીતે વાત ન કરાય. તમારી આવી વર્તણૂકથી મને તમારા માટે શરમ આવે છે.”

“તો શરમાતા રહો,” નજાનૂએ કહ્યું.

એ જ સમયે બીજી એક છોકરી-માઇટ ઓરડામાં આવી. ત્યાં ચાલતા આટલા બધા ગોટાળામાં કોઈનું ધ્યાન જાય તે પહેલાં તે સીડી સુધી પહોંચી ગઈ.

નજાનૂ તેની તરફ દોડ્યો અને તેનો હાથ પકડવાનો હતો ત્યાં જ તે અટકી ગઈ. તેણે નજાનૂ તરફ ખૂબ કડક નજરે જોયું અને તેની સામે આંગળી હલાવીને કહ્યું:

“મને અડવાની હિંમત ન કરતા! મારે લાઇનમાં ઊભા રહેવાની જરૂર નથી. હું કવયિત્રી છું.”

આ વાત એટલી અણધારી હતી કે નજાનૂ બસ આશ્ચર્યથી મોઢું ખોલીને ત્યાં જ ઊભો રહી ગયો, અને કવયિત્રી શાંતિથી સીડી ચઢીને ઉપર જતી રહી.

“તે કોણ છે?” નજાનૂએ તેની પાછળ
આંગળી ચીંધીને પૂછ્યું.
“કવયિત્રી. તે કવિતાઓ લખે છે,”
છોકરીઓએ કહ્યું.
“એમાં શું થયું?” એણે ઉદાસીનતાથી કહ્યું.
“હું જ્યાંથી આવ્યો છું ત્યાં પણ એક કવિ છે.
તે મારો શિષ્ય છે. મેં તેને કવિતા લખતાં
શીખવ્યું છે અને હવે તે પોતે કવિતાઓ
લખે છે.”

“તો તમે પણ કવિ છો?” છોકરી-માઇટ્સે આશ્ચર્યથી પૂછ્યું.
“હા, હું છું.”
“અરે વાહ! એક કલાકાર અને એક કવિ!”
“અને સંગીતકાર પણ,” નજાનૂએ ગર્વથી ઉમેર્યું.
“તમારી કોઈ એક કવિતા અમને વાંચીને સંભળાવો,” તેઓએ વિનંતી કરી.
“પછી,” નજાનૂએ એવી રીતે કહ્યું જાણે તેના મનમાં આના કરતાં પણ વધારે
મહત્વનાં ઘણાં કામ હોય.
“તમારા કવિનું નામ શું છે?”
“પોઝી.”
“પોઝી?” છોકરીઓએ તાળી પાડી અને ખુશ થઈને બૂમ પાડી.

“તમારા કવિનું નામ પોઝી છે અને અમારી કવયિત્રીનું નામ બ્લોસમ છે. તમને નથી લાગતું કે બંને નામ એકસરખાં છે?”
“હા, થોડાં એકસરખાં તો છે,” નજાનૂએ સ્વીકાર્યું.
“તમને તેનું નામ ગમે છે?”
“ખરાબ નથી.”
“તમારે તેની કવિતાઓ સાંભળવી જોઈએ!” છોકરીઓએ ઉત્સાહથી કહ્યું. “તેની કવિતાઓ ખૂબ જ મીઠી અને સુંદર છે! તમે ઉપર જાઓ અને તે તમને પોતાની કવિતાઓ સંભળાવશે. પછી અમને કહેજો કે તમને તેની કવિતાઓ કેવી લાગી.”
“સારું, તો હું જઈને આવું,” નજાનૂએ કહ્યું.

જ્યારે નજાનૂ ઉપરના ઓરડામાં પહોંચ્યો ત્યારે બ્લોબ્સ કોર્નફ્લાવરના ચિત્રને અંતિમ રૂપ આપી રહ્યો હતો અને બ્લોસમ સોફા પર ટ્રિલ્સની બાજુમાં બેઠી તેની સાથે સંગીત વિશે વાત કરી રહી હતી.

નજાનૂએ પોતાના હાથ પાછળની તરફ રાખ્યા અને ઓરડામાં આગળ-પાછળ ચાલવા લાગ્યો. તે વચ્ચે-વચ્ચે કવયિત્રી તરફ છાની નજરે જોતો હતો.

“તમે લોલકની જેમ વારંવાર આગળ-પાછળ કેમ ચાલો છો?” બ્લોસમે કહ્યું. “કૃપા કરીને બેસી જાઓ. તમને આમ ચાલતા જોઈને મને ચક્કર આવે છે.”

“તમે તમારા કામથી કામ રાખો, નહીં તો હું બ્લોબ્સને તમારું ચિત્ર દોરવાની ના કહી દઈશ,” નજાનૂએ કહ્યું.

“અરે, શું તે તમને હુકમ કરી શકે છે?” બ્લોસમે આશ્ચર્યથી બ્લોબ્સને પૂછ્યું.

“હા, તે કરી શકે છે. તે કંઈ પણ કરી શકે છે.” બ્લોબ્સએ કહ્યું. બ્લોબ્સ ચિત્ર બનાવવામાં એટલો વ્યસ્ત હતો કે નજાનૂએ શું કહ્યું હતું તે તેણે સાંભળ્યું જ નહોતું.

“જોયું?” નજાનૂએ કહ્યું. “બધાએ મારી વાત માનવી પડે છે, કારણ કે હું મુખ્ય છું.”

નજાનૂ પોતાને કેટલો મહત્વનો માને છે તે જોઈને બ્લોસમે તેની સાથે સારું વર્તન કરવાનું નક્કી કર્યું.

“બલૂન બનાવનાર તમે જ હતા?” તેણે પૂછ્યું.

“બીજું કોણ?” નજાનૂએ કહ્યું.

“કોઈક દિવસે હું તમારા વિશે એક કવિતા લખીશ.”

“મારે તમારી કોઈ કવિતા નથી જોઈતી,” નજાનૂએ નાક ચડાવીને કહ્યું.

“એવું ન કહો,” બ્લોસમે ધીમેથી કહ્યું.

"તમને ખબર નથી કે હું કેટલી સુંદર કવિતાઓ લખું છું. શું તમે મારી કોઈ એક કવિતા સાંભળવા માંગો છો?"
"તમને મન થાય તો સંભળાવો," નજાનૂએ ઉદાસીનતાથી કહ્યું.
"હું મારી તાજેતરમાં લખેલી એક કવિતા સંભળાવું છું. તે એક દેડકા વિશે છે:

મેં દેડકાને પગથી પકડ્યો,
ટ્રા-લા-લા, પછી છોડી દીધો.
મને દેડકા અને ઉંદર ગમે,
ટ્રા-લા-લા, તે બહુ સરસ લાગે.
પછી મેં ભમરો પકડી લીધો,
પણ તેનું ડંખ મેં જોયું નહીં.
ડંખે મને ડંખ માર્યો,
બૂ-હૂ! બૂ-હૂ! હું રડ્યો.
હવે દેડકા-ભમરાથી બસ થઈ ગયું,
ઝાડ પર ચઢવાનું પણ પૂરું થયું.
આવી રમતોમાં સમય ન વેડફાય,
હવે પુસ્તક વાંચવું જોઈએ.

"વાહ! વાહ!" બ્લોબ્સે ખુશ થઈને કહ્યું અને તેણે તાળી પણ પાડી.
"ખૂબ સરસ કવિતા છે," ટ્રિલ્સે કહ્યું. "તેમાં માત્ર દેડકા વિશે જ વાત નથી, પરંતુ બાળકોને પુસ્તકો વાંચવા માટે પણ પ્રોત્સાહિત કરવામાં આવે છે. ખૂબ જ શિખામણ આપનારી કવિતા છે."

“આવી બીજી એક કવિતા પણ છે,” કવયિત્રીએ કહ્યું.
આ વખતે કવિતા દેડકાને બદલે આગિયા વિશે હતી. કવિતાના અંતે “એના બદલે મારે પુસ્તક વાંચવું જોઈએ”ની જગ્યાએ “એના બદલે મારે જઈને મારો પલંગ તૈયાર કરવો જોઈએ” એવું હતું.
આ પછીની કવિતા મચ્છર વિશે હતી અને તેના અંતે હતું:
“મારે જઈને મરઘીઓને દાણા નાખવા જોઈએ.”
અને છેલ્લી કવિતાનો અંત આ રીતે થતો હતો:
“મારે મરઘીઓના વાડાને રંગવો જોઈએ.”

એ સમય સુધીમાં બ્લોબ્સે કોર્નફ્લાવરનું ચિત્ર પૂરું કરી દીધું હતું. બધાને તે ચિત્ર ખૂબ ગમ્યું.
“ખૂબ સુંદર!” તેઓ બોલ્યા. “અદ્ભુત! એકદમ શ્રેષ્ઠ ચિત્ર!”

“શું તમે મને પણ આવો જ વાદળી ડ્રેસ પહેરેલી દોરી શકો?” બ્લોસમે બ્લોબ્સને પૂછ્યું.
“પણ તમારો ડ્રેસ તો લીલો છે,” બ્લોબ્સે કહ્યું.
“એનાથી શું ફરક પડે છે? લીલો હોય તો પણ તમે તેને વાદળી રંગી શકો છો. કરો ને, પ્લીઝ. જો મને ખબર હોત કે કોર્નફ્લાવરનું ચિત્ર વાદળી રંગમાં આટલું સુંદર લાગશે, તો હું પણ વાદળી ડ્રેસ પહેરીને આવી હોત.”
“હું એમ કરી શકું છું,” બ્લોબ્સે કહ્યું.
“અને મારી આંખો પણ વાદળી કરી દેજો.”
“તમારી આંખો? પણ તે તો ભૂરા રંગની છે,” બ્લોબ્સે કહ્યું.
“એનાથી શું મોટો ફરક પડે છે? જો તમે લીલા ડ્રેસને વાદળી કરી શકો છો, તો ભૂરા રંગની આંખોને પણ વાદળી કરી શકો ને? કરો ને, પ્લીઝ,” તેણે વિનંતી કરી.
“આંખો અને ડ્રેસમાં ઘણો ફરક છે,”બ્લોબ્સએ કહ્યું.

“ડ્રેસ તો બદલી શકાય, પરંતુ આંખો તો તમે બદલી જ ન શકો.”
“સમજી ગઈ. સારું, તો જો જરૂરી હોય તો મારી આંખો ભૂરા રંગની જ રાખજો, પણ તેને બને તેટલી મોટી બનાવજો.”
“હાલમાં પણ તે મોટી છે.”
“થોડીક વધારે મોટી કરી દો. પ્લીઝ. અને મારી પાંપણો પણ ખૂબ લાંબી કરજો.”
“બરાબર.”
“અને મારા વાળ સોનેરી રાખજો. મારા વાળ લગભગ સોનેરી જ છે, ખરું ને?”
“લગભગ,” બ્લોબ્સે કહ્યું.
પછી તેણે કવયિત્રીનું ચિત્ર દોરવાનું શરૂ કર્યું.
દર એક-બે મિનિટે બ્લોસમ ઊભી થઈને ચિત્ર જોવા આવતી અને કહેતી:
“આંખો મોટી કરો-હજી વધારે મોટી, હજી વધારે મોટી!”

“મોઢું નાનું કરો-હજી નાનું, હજી નાનું!”
ચિત્ર પૂરું થયું ત્યારે તેમાં ખૂબ જ મોટી આંખો, સોયના માથા જેટલું નાનું મોઢું અને શુદ્ધ સોનાથી બનાવ્યા હોય એવા સોનેરી વાળ હતા.
આ ચિત્ર બ્લોસમ સાથે લગભગ જરાય મળતું આવતું નહોતું. તેમ છતાં તે ચિત્ર જોઈને ખૂબ ખુશ થઈ અને તેણે કહ્યું કે તેને આનાથી વધુ સારું ચિત્ર જોઈતું જ નહોતું.

